

И то му извадило очите, отрезало му ушите, отвело го в голямата гора и го оставило там. В това време минали край него Тигрът, Вълкът и Лисицата и го забелезали. —

— А а а, ето кой е взел златото, та е купил черното куче от богатия стопанин. Кой каквото прави, това и намира — казали те, спуснали се върху него и го разкъсали. —

Прведе от унгарски г-жа Серафина Н. Дятчин.

СРЕБРНАТА ЛЖИЦА

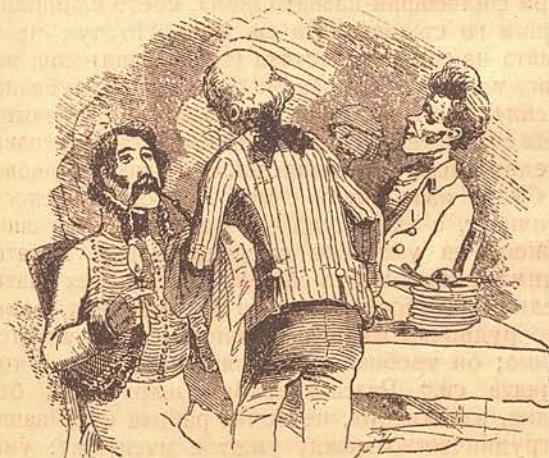
(От Хебел.)

Във Виена един офицер си рече: „И аз ще ида веднаж да обядвам в „Червения вол“, и отиде в гостилиницата „Червения вол.“ Тук имаше познати и непознати хора, благородни и средна ржка, честни люди и негодници, както на всичде.

Хората ядеха и пиеха, един много, друг малко. Говореха и разговаряха за туй, за онуй. Когато яденето се бе почти привършило, не-

като дойде гостилиничаря да прибере парите. Когато гостилиничаря дойде да прибира парите, офицера взе също така една сребрна лжица и я вмъкна между две петлици на мундиря, в едната навътре, в другата навън, както понякога правят войниците на война, когато носят със себе си лжица, но не и чорба. — Докато офицера си плащаше смятката, гостилиничаря го погледна в мундира и си помисли: „Това е един странен орден за заслуга, който си е окачил тоя господин. Той трябва да се е отличил в борба със супа от раци, та е получил за почетно отличие тая сребрна лжица, или пък е една от моите собствени?“ Като заплати на гостилиничара обяда си, офицерът рече със сериозен вид: „Нали и лжицата се смята? Обядът и така е доста скъп.“ Гостилиничаря каза: „Такова няшо още не ми се е случвало. Ако вие си нямаете у дома лжици, аз ще ви дам една обикновена лжица, но само ми оставете тук сребрната. Тогава офицера стана, потупа гостилиничаря по гърба и се засмя. „Ние се само пошегувахме,“ каза той, „аз и господина там в зелената дреха. Извадете вашата лжица из ржава, зелений господине, тогава и аз ще повърна моята. „Като видя, че е издаден, и че едно честно око е гледало неговата безчестна ржка, ловджията на лжици си помисли: „По-добре на шега, от колкото наистина“, и също така даде своята лжица. По такъв начин гостилиничаря пак си доби своето, а крадец на лжицата се смееше и той, ала не за дълго. Защото, когато другите гости видяха това, те с хукане и ругатни изгониха издадения крадец. Доблестния офицер, обаче, почерпиха с още едно пълно стъкло маджарско вино за здравето на всички честни хора.

От немски Д. Савов.

кои си попиваха още по половин мяра маджарско вино; други валяха хлебчета от хлебна средина, като че ли бяха аптекари и като да искаха да правят хапчета; трети пък играеха с ножа или с вилицата или със сребрната лжица, — когато офицера случайно съзря, как един мъж с зелена дреха играеше със сребрната лжица и как лжицата изведнаж се хлъзна в ржава му и вече не излезе от там.

Друг някой би си рекъл: що ми влиза в работа? и би си стоял мирно на мястото или пък би вдигнал голям шум. Офицерът си рече: „Не знам кой е зеления ловец на лжици и каква неприятност може да произлезе от това“ и си кротуваше на мястото до-